

§. 142. *Ангелъ Рафаилъ са прѣдставя за да придружи Товіа.*

Като излѣзе младыйтъ Товій отъ кѣщи намѣри едного момѣка готовъ за пѣтъ; като не знаѣше че той е ангелъ, поздрави го и му рече: Отъ дѣ си, добро момче? — „Азъ съмъ, отговори той, Израилтянинъ.“ Знаешъ ли пѣтътъ за Мидія? — Знаѣ го, отговори той, и много пѣти съмъ бѣвалъ гостянинъ на Гаванла, който живѣе тамъ. — Товій са зарадва и го повика при баща си който тозъ часъ попыта момѣкътъ, ако рачи да стане другаръ на сына му съ нѣкоя заплата. — Момѣкътъ отговори, че е съгласенъ. — И тѣй Товій са прости съ родителитѣ си трѣгнѣхъ и двамата игы послѣдова домашнѣто куче. (Тов. ѳ. 4—17.).

§. 134. *Сълзытъ на Товіевата майка.*

Като замина Товій, майка му наченѣ да плаче и горко да са оплаква, дѣто мѣжъ ѣй проводи сына имъ. „Защо, думаше тя, лиши ни отъ утѣшеніето на старостъта ни: По добръ бѣ да загубѣхмы парытъ, който той отиде да побере, защото намъ е доста за да са наслаждаваме отъ лицето на сына си.“ — А мѣжъ ѣй отговаря: „Не плачи, защото невредимъ ще отиде и здравъ ще си дойде; понеже Богъ ще проводи ангелъ, който ще го придружава и води.“ — И тѣй жената успокоена отъ тѣзи думы млѣчна. (Тов. ѳ. 18—s. 1.).

§. 144. *Товій са отърва отъ една страшна рыба.*

Въ туй врѣме Товій и ангелътъ стигнахъ до рѣката Тигръ; а когато първыйтъ влѣзе въ рѣката за да